

Kitab Daniel - Nomer Satus Telung Puluh Siji

Nyingkap Permadani Kenabian: Nyambungake Titik-titik saka Kitab Wahyu tumuju Kasunyatan Saiki

Jeff Pippenger

2024-03-12

Ing artikel-artikel sadurungé kita wis ngidhentifikasi yèn kaum Millerit mangertèni yèn wong-wong mau lagi nindakaké kasampurnaning pasemon bab sepuluh prawan, Habakkuk pasal loro, lan Yehezkiel pasal rolas, ayat rong puluh siji nganti rong puluh wolu. Ayat-ayat ing Yehezkiel mratélakaké yèn nalika telung pérangan wangsit iki kasampurnakaké kanthi sampurna ing dina-dina pungkasan, “the effect of every vision” bakal kasampurnakaké. Sister White uga ngrembug prakara iki.

“Ing Kitab Wahyu kabèh kitab ing Kitab Suci padha ketemu lan pungkasané ana ing kéné. Ing kéné ana pepangkepé kitab Daniel. Sing siji iku sawijining ramalan; sijiné manèh sawijining wahyu. Kitab sing wis disegel iku dudu Kitab Wahyu, nanging pérangan saka ramalan Daniel sing magepokan karo dina-dina wekasan. Malaékat mau dhawuh, ‘Nanging kowé, hé Daniel, tutupen tembung-tembung iki, lan segelen kitab iki, nganti tekan mangsa wekasan.’ Daniel 12:4.” Para Rasul, 585.

Pasemon bab sepuluh prawan iku kapratelakaké manèh nganti cocog temenan ing wektu pematrian tumrap wong satus patang puluh papat èwu, kang diwiwiti tanggal 11 September 2001 lan bakal mungkasi nalika lawang katutup tumrap para prawan bodho ing hukum Minggu sing enggal teka. Ing mangsa sajarah iku, daya pangaruh saka saben wahyu digambaraké ana ing prakara “kabèh kitab ing Alkitab padha ketemu lan rampung.”

Ing artikel sadurungé kita wis mbangun sawijining landhesan pamahaman kanggo ngaturaké garis sajarah lahiriah kang dilambangaké ing ayat patang puluh saka Daniel sewelas, kang nggambaraké sajarah pulitiké sungu Républikan saka kéwan bumi. Sajarah iku lumaku saajar karo sajarah agama saka sungu Protestan sejati saka kéwan bumi. Kita wis ngenali sawatara garis wangsit kang nyariosaké sungu Républikan saka kéwan bumi, lan saiki lagi mapanaké garis-garis mau ing sajarah wangsit kang diwiwiti nalika wektu wekasan ing taun 1989.

Mangsa profetik kewan bumi sing diwiwiti ing taun 1776, lan dipungkasi ing wektu pungkasan ing taun 1798, iku garis sing arep kita gunakaké sajroning upaya nglumpukaké bebarengan kabèh garis sing saiki lagi ngetokaké pangaribawa. Mangsa taun 1776 tekan 1798 ngandhut tandha Alpha lan Omega, amarga mangsa iku diwiwiti lan dipungkasi kanthi sawijining tumindak legislatif, yaiku omonganing sawijining bangsa.

“Pangandikane bangsa iku tumindake para panguwasa legislatif lan yudisialé.” The Great Controversy, 443.

Sipat utama saka kewan bumi iku ana ing pangandikané. Konstitusi Amérika Sarékat iku sawijining dokumèn ilahi kang mbukak lawang-lawang tumrap kamardikan agama lan pulitik, lan kanthi mangkono nelan “banjir” panganiaya kang wis dilakokaké nganti pirang-pirang abad déning para raja Éropah lan gréja Katulik.

Lan ula iku ngetokaké banyu saka cangkeme kaya banjir ngoyak wong wadon iku, supaya wong wadon iku kabawa déning banjir mau. Lan bumi nulungi wong wadon iku, lan bumi mbukak cangkeme, banjur nelan banjir sing diwutahaké naga iku saka cangkeme. Wahyu 12:15, 16.

Ing wekasaning pamaréntahané kéwan bumi minangka karajan kaping nem ing wangsit Kitab Suci, iku bakal ngandika manèh, nanging nalika iku bakal ngandika kaya naga, lumantar ngleksanakaké angger-angger dina Minggu.

Lan aku mirsani ana kéwan liyané munggah saka bumi; lan iku duwé sungu loro kaya cempe, lan gunemané kaya naga. Wahyu 13:11.

Kéwan bumi miwiti minangka karajan kang kaping nem ing taun 1798, nalika kalungguhan paus dirampasi kakuwatané.

“Lan nalika Kapausan, sawisé kasirnan kekuwatané, kapeksa mandheg saka panganiaya, Yohanes nyumurupi sawijining kakuwasan anyar munggah kanggo nggemakaké swarané naga, lan nerusaké pakaryan kang padha, kang kejem lan ngala-ala marang Gusti Allah. Kakuwasan iki, kang pungkasan sing bakal nindakake perang nglawan pasamuwan lan angger-anggeré Gusti Allah, dilambangaké déning sawijining kéwan kanthi sungu kaya cempen.” Signs of the Times, November 1, 1899.

Ing taun 1798, nalika kepausan nampa tatu sing matèni, Amerika Sarékat ngandika, lan kaya mesthiné ing Alfa lan Omega, pangandikan ing wiwitan mau ndhisiki minangka pralambang pangandikan ing wekasan. Alien and Sedition Acts dipacak dadi undhang-undhang ing taun 1798, minangka pralambang tumrap undhang-undhang sing dileksanakaké ing wekasan sing ngatur babagan imigrasi ilegal lan media.

Periode sing kita tetimbangi wiwit taun 1776 nganti 1798 nggadhahi tandha tangané Alpha lan Omega, amarga periode iku nemtokaké “pangandikané” Declaration of Independence ing wiwitan, kang nggambaraké tupa Alien and Sedition Acts taun 1798. Ing tengahing periode mau, kita manggihaké Constitution of the United States. Periode iku nyedhiyakaké sawijining perwakilan kenabian ngenani pamaréntahaning kéwan bumi, amarga iku miwiti anggoné ngandika kaya cempen, nanging periode iku dipungkasi déning legislasi kang makili naga. Nanging, kaya lumrahé kang asring kadadéan, wiwitan lan pungkasaning sawijining prakara iku salaras karo kosok baliné. Waymark kapisan saka periode iku diwakili ana ing waymark pungkasan, lan waymark tengah iku yaiku Constitution of the United States, kang diratifikasi déning TELULAS nagara bagéyan. Tembung Ibrani kang ateges “kayektèn” kawangun saka aksara kapisan, banjur aksara kaping telulas, banjur aksara pungkasan saka alfabet Ibrani.

Wektu sing saiki kita tetimbang nggawa pratandha saka Kang Kawitan lan Kang Pungkasan, yaiku Panjenengané sing dadi Kayektèn. Wektu iki nglambangaké sawijining mangsa sing nuntun marang wiwitaning pamaréntahan kéwan bumi minangka karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci, mula uga nglambangaké sawijining mangsa sing nuntun marang pungkasaning pamaréntahan kéwan bumi minangka karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci. Mangsa iku diwiwiti ing wektu pungkasan taun 1776 nganti 1798 kudu ditumpangaké marang 1989 nganti hukum Minggu sing bakal enggal rawuh nalika kéwan bumi ngandika kaya naga, kaya sing diwakili déning Alien and Sedition Acts.

Pantes menawa kita nambahake siji bebener kenabian maneh menyang pasinaon kita. Bebener iku minangka sawijining unsur saka “wektu pungkasan” minangka pralambang sing asring kaecalan saka panggatekane wong. Adventisme Laodikia mesthi waé bisa ngerti manawa 1798 iku “wektu pungkasan,” nanging pangertené lumrahe mandheg mung tekan kono, awit wong-wong mau ora duwe pangerten manawa saben garis reformasi iku saajar karo garis-garis reformasi liyané. Saben garis reformasi diwiwiti kanthi “wektu pungkasan.”

Musa minangka pralambang Kristus, lan Musa piyambak kanthi langsung nyatakake kasunyatan iku, lan Pétrus netepake iku ing kitab Para Rasul.

Pangeran Yehuwah, Allahmu, bakal ngedegaké tumrap kowé sawijining Nabi saka ing tengahmu, saka para sadulurmu, kaya aku; marang Panjenengané kowé kudu ngrungokaké. Pangandharing Torèt 18:15.

Yesus bakal “kaya” Musa.

Lan saiki, para sadulur, aku sumurup manawa kowe nindakaké iku marga saka kabodhoan, kaya para penggedhému uga mangkono. Nanging prakara-prakara sing wis kapratélakaké dhisik déning Allah lumantar tutuk para nabi kabèh, yaiku manawa Sang Kristus kudu nandhang sangsara, iku wis Panjenengané tancepake kaleksanané. Mulané padha mratobata lan padha mblenjana, supaya dosa-dosamu kapusna, nalika mangsa pangayoman bakal rawuh saka ngarsané Pangéran; lan Panjenengané bakal ngutus Yesus Kristus, kang sadurungé wis diwartakaké marang kowé; kang kudu ditampani déning swarga nganti tekan jaman pamulihan samubarang kabèh, kaya sing wis dipangandikakaké Allah lumantar tutuk para nabi-Nya kang suci wiwit wiwitaning jagad. Awit Musa satemené wus ngandika marang para leluhur: Pangéran Allahmu bakal ngedegaké kanggo kowé saka antaramu para sadulurmu dhéwé sawijining Nabi, kaya aku; Panjenengané iku kudu kokrungokaké ing samubarang kabèh apa waé kang bakal dipangandikakaké marang kowé. Lan bakal kelakon, saben jiwa kang ora gelem ngrungokaké Nabi iku, bakal ditumpes saka ing antarané umat. Mangkono uga para nabi kabèh wiwit Samuèl lan sabanjuré, sakehé kang wis ngandika, padha uga wis medharaké sadurungé bab dina-dina iki. Lelakone Para Rasul 3:17–24.

Wektu pungkasan ing sajarahipun Musa yaiku lairipun, lan punika dados pralambang lairipun Kristus. Nalika lairipun Kristus lan Musa, wonten panambahan kawruh ingkang badhé nyobi generasi punika. Kawruh bab lairipun kalihipun punika ndadosaken kakuwasan

naga Mesir lan Rum sami ngupaya matèni tiyang-tiyang ingkang dipunprasetyakaken wonten ing ramalan. Para pangon ing bukit-bukit, para wong wicaksana saking Wétan, nggambaraken tiyang-tiyang ingkang mangertos panambahan kawruh ing wekdal pungkasan.

Bab sing lumrah ora kawigatèn iku yèn ana loro tenger dalan ing wektu wekasan. Ora mung Musa sing miyos, nanging telung taun sadurungé kakangé, yaiku Harun, wis miyos. Nem sasi sadurungé Kristus miyos, seduluré sepupu, yaiku Yokanan, wis miyos. Taun 1798 iku pangaken sing paling lumrah tumrap “wektu wekasan,” lan ing taun 1798 kéwan mau (piranti pulitik) sing ditunggangi déning sundel mau sajrone Jaman Peteng dipatèni, lan setaun sawisé iku “wong wadon” sing nunggang kéwan mau uga séda.

Ing taun 1989 ana loro présidhèn. Reagan mrentah nganti pelantikan ing taun 1989, banjur Bush kang kapisan miwiti pamaréntahané. Pungkasaning sèwu rong atus suwidak taun wis dilambangaké déning pitung puluh taun panangkarane ing Babilon, lan nalika Jenderal Koresyus, ponakané Darius, ngukum pati Belsyazar ing wengi pésta kuwi, Darius iku ratu kang sajatiné. Darius lan Koresyus makili loro tenger-watesing wektu pungkasan mau.

Sesambetan profetik antarané Musa lan Harun, Yohanes lan Gusti Yesus, Darius lan Koresy, kepausan lan paus, lan Reagan lan Bush, kabèh iku dadi sumber pepadhang profetik manawa ditliti kanthi metodologi kang trep. Ing kéné kang badhé kita tandhesaké yaiku bilih Yohanes, seduluré Gusti Yesus, iku swara ing ara-ara samun, kang wis dipratandhakaké déning Harun, saduluré Musa, sing lelungan menyang ara-ara samun kanggo nemoni Musa, supaya dadi swarané.

Sajroning telung puluh taun sadurungé pangurapané Kristus, lan uga sajroning telung puluh taun sadurungé antikristus, ana sawijining tenger dalan sing nandhani sawijining “swara.” Kanggo Kristus, iku yaiku swarané Yohanes kang sesambat ana ing ara-ara samun. Ing taun 533 Justinianus ngluwari sawijining dekret sing netepaké antikristus minangka pambenering para bidah lan kepala gréja. Dekreté Justinianus iku “swara” sing nyawisaké tumrap “dekret” hukum Minggu ing Konsili Orléans taun 538.

Tentarané Jendral Cyrus iku swara kang nandhani yèn Darius arep enggal ngrebut Babilon.

“Rawhipun wadyabala Koresy wonten ing ngajenging témbok Babil tumrap bangsa Yahudi dados pratandha bilih lelambanipun saking panangkarane sampun saya caket. Luwih saking satus taun sadèrèngipun lairipun Koresy, Inspirasi sampun nyebat piyambakipun kanthi nama, sarta ndadosaken cathetan bab pakaryan nyata ingkang badhé dipun tindakaken déning piyambakipun nalika ngrebat kutha Babil kanthi boten kasadharan, lan nalika nyawisaken margi tumrap pambébasan para putraning panangkarane. Lumantar Yesaya, pangandika punika sampun kapratélakaken:”

“Mangkene pangandikane Sang Yehuwah marang kang wus katetepake déning Panjenengané, marang Koresh, kang tangan tengené wus Dakcekel, supaya ngasoraké bangsa-bangsa ana ing sangarepé; ... kanggo mbukak ana ing sangarepé gapura-gapura kang duwé rong godhong; lan gapura-gapura iku ora bakal katutup; Aku bakal lumaku

ana ing ngarepmu, lan bakal ndadèkaké lurung-lurung kang bengkong dadi lurus: Aku bakal ngremuk gapura-gapura tembaga, lan motong pedhot palang-palang wesi: lan Aku bakal maringi kowé bandha-bandha pepeteng, lan kasugihan-kasugihan kang kasimpen ana ing papan-papan kang ndhelik, supaya kowé bisa sumurup manawa Aku, Sang Yehuwah, kang nyeluk kowé nganggo jenengmu, iku Allahé Israèl.’ Yesaya 45:1-3.” Prophets and Kings, 551.

Nalika diakoni manawa “wektu pungkasan” profètis ditetepaké déning rong seksi utawa rong pathokan, uga bisa diakoni manawa salah siji saka rong pathokan iku makili sawijining identifikasi, pawartos, utawa pepènget ngenani sajarah sing lagi nyedhak. Harun, Yohanes, Koresy, lan Yustinianus makili sawijining pathokan sing ndhisiki wektu pungkasan. Wektu pungkasan ing taun 1798 iku pungkasaning mangsa sing digambaraké wiwit taun 1776 nganti tekan taun 1798. Pathokan ing tengahing sajarah iku minangka swara sing sesambat ana ing ara-ara samun kanggo sajarah sing lagi nyedhak. Sajarah iku diwiwiti kanthi sawijining publikasi sing nampik pamaréntahan diktatorial saka ratu utawa paus, lan dipungkasi kanthi sawijining publikasi sing makili wataking sawijining diktator. Publikasi ing tengah iku makili “pepènget” ngenani sajarah sing bakal teka, lan pepènget iku yaiku manawa Konstitusi Amerika Sarékat bakal dibalikké ing pungkasaning sajarah mau.

Garis sajarah iku wiwit kapitulung maneh ing taun 1989, lan pungkasané dumadi ing hukum Minggu nalika pepeling saka ara-ara samun rong atus taun sadurungé, yaiku ing taun 1789, ditampik. Taun 1989 iku dadi wektu pungkasan ing pungkasaning ayat patang puluh, lan iku selaras karo wektu pungkasan ing taun 1798. Taun 1989 selaras karo 1776, lan hukum Minggu nggambarake taun 1798. Ing tengahing sajarah nalika pangaribawané saben wahyu kaleksanan, sajarah kang diwiwiti ing 11 September 2001, lan terus lumaku nganti tekan pepeling taun 1789, kasampurnakaké lan Konstitusi digulingaké. Mesthi ana tenger dalam ing tengahé, awit Gusti Allah ora tau owah. Tenger dalam iku bakal dadi pralambang sawijining pepeling kanggo sajarah kenabian kang diwiwiti ing hukum Minggu sing enggal rawuh.

Taun 1989 nandhani mangsa wekasan ing ayat kaping patang puluh, kang nuwuhake hukum Minggu ing ayat kaping patang puluh siji. Pesen pepènget kang teka sawisé mangsa wekasan, nanging sadurungé hukum Minggu, yaiku 11 September 2001. Pesen iku ngélingaké yèn ing panutupaning mangsa sajarah iku, Cilaka katelu kang teka ing 11 September 2001, lan sanalika ditahan, bakal nyerang manèh kanthi dadakan sing ora disangka-sangka, lan éwonan kutha bakal dirusak. Nalika karusakan iku teka, Iblis bakal miwiti pakaryané kang nggumunaké, lan pakaryan iku diwiwiti nalika hukum Minggu kang bakal enggal teka.

“Dhuh, manawa umat Allah nduwèni raos bab karusakan sing bakal tumiba marang éwonan kutha, sing saiki meh kaulungaké marang panyembahan brahala! Nanging akèh wong saka antarané para kang kuduné mratelakaké kayekten malah padha nuduh lan nyalahaké para seduluré. Nalika daya pangowahaning Allah tumiba ing pikiran-pikiran, bakal ana owah-owahan kang temtu. Manungsa ora bakal duwé karep kanggo ngiritik lan

ngrubuhaké. Wong-wong mau ora bakal ngadeg ing sawijining papan kang ngalangi pepadhang supaya sumunar marang donya. Kritikané, tuduhané, bakal mandheg. Kuwasa-kuwasané mungsuh lagi nglumpukaké bala kanggo perang. Pasulayan-pasulayan kang abot ana ing ngarep kita. Padha rapetana, para sedulur lanangé lan para sedulur wadonku, padha rapetana. Padha kaiketana karo Kristus. ‘Aja padha ngucap, Pasetujon,... lan aja padha wedi marang sing diwedèni déning wong-wong mau, utawa giris. Sucèkna Pangérané sarwa dumadi iku piyambak; lan muga Panjenengané dadi sing kokwedèni, lan dadi sing kokgirisaké. Panjenengané bakal dadi papan suci; nanging uga dadi watu sandhungan lan parang panglanggaran tumrap kaloroné brayat Israèl, dadi jerat lan dadi kala tumrap para pedunung Yérusalèm. Lan akèh wong ing antarané bakal kesandhung, lan tiba, lan remuk, lan kena jerat, lan katangkep.’

“Jagad iki sawijining teater. Para paraga, yaiku para panggonané, lagi nyawisaké dhiri kanggo mainaké pérangané saben-saben ana ing drama agung pungkasan. Gusti Allah wis ora katon manèh ing paningal. Ing antarané mayoritas gedhé umat manungsa ora ana kasatunggalan, kajaba mung nalika manungsa padha sesarengan gawé pakempalan kanggo nggayuh ancas-ancasé kang mentingaké awaké dhéwé. Gusti Allah lagi mirsani. Ancasing Panjenengané tumrap para kawulané kang mbalela bakal katetepaké. Jagad iki ora dipasrahaké menyang tanganing manungsa, sanadyan Gusti Allah lagi ngidinaké unsur-unsur kabingungan lan kacau-balau kuwasa sawatara mangsa. Ana sawijining kakuwatan saka ngisor kang lagi nyambut gawé kanggo ndadèkaké adegan-adegan agung pungkasan ing drama iku kelakon,—Sétan teka minangka Sang Kristus, lan tumindak kanthi sakèhé pameleh tanpa kabeneran ana ing antarané wong-wong kang padha ngiket awaké dhéwé bebarengan ana ing paguyuban-paguyuban rahasia. Wong-wong kang pasrah marang napsu kanggo mbangun pakempalan kuwi lagi ngleksanakaké rancangan-rancanganing mungsuh. Sabab bakal diterusaké déning akibat.”

“Pambrontakan wis meh tekan watese. Karibedan ngebaki jagad, lan kawehan gedhé bakal enggal tumiba marang umat manungsa. Pungkasan wis cedhak banget. Kita sing mangerténi kayekten kuduné lagi nyawisaké awak kanggo apa sing bakal enggal njeblog marang jagad iki kaya sawijining kagètan gedhé sing ngremukaké.” *Review and Herald*, September 10, 1903.

Piweling sing ditipèkaké déning ditepangaké Konstitusi ing taun 1789 iku yaiku piwelingé malaékat katelu, kang bali menyang Kades sing kapindho, nalika panyegelan tumrap satus patang puluh papat èwu wiwit kelakon. Piweling iku yaiku piwelingé swara kapisan saka Wahyu pasal wolulas, lan ing wektu iku ora mung gedhong-gedhong agung ing Kutha New York kang ambruk, nanging hakekat Konstitusi iku dhéwé uga diowahi. Konstitusi iku ditulis lan didhasaraké marang hukum Inggris, kang filsafat dhasaré bisa kanthi prasaja ditetepaké mangkéné: “sawijining wong iku ora luput, nganti kabuktèkaké luput.” Konstitusi iku ditulis kanthi ancas nolak apa kang sinebut hukum Romawi, kang filsafat dhasaré bisa kanthi prasaja ditetepaké mangkéné: “sawijining wong iku luput, nganti kabuktèkaké ora luput.”

Pangéling-éling saka ara-ara samun ing taun 1789, kang dipralambangaké déning Konstitusi, nggambaraké pangéling-éling tanggal 11 September 2001, lan ora mung gedhong-gedhong kang kobong iku nandhani sajarah mau kanthi penggenapan harfiah, nanging lumakuné (pangandika) Patriot Act uga nggambaraké pangéling-éling mau.

Undhang-Undhang Patriot (Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001) dipunajokaken wonten ing Kongres Amerika Serikat boten dangu sasampunipun serangan teroris tanggal 11 September 2001. Rancangan undhang-undhang punika dipunajokaken wonten ing House of Representatives tanggal 23 Oktober 2001, lan wonten ing Senat tanggal 24 Oktober 2001. Undhang-undhang punika dipunsahaken dados hukum déning Présidhèn George W. Bush tanggal 26 Oktober 2001. Undhang-Undhang Patriot punika gadhah ancas ningkataken kabisan pamaréntah kanggé nyelidiki lan nyegah tumindak terorisme sarta ngembakakaken kakuwasan pangawasan lan penegakan hukum, lan punika nampik asas dhasar lan pokok saking hukum Inggris ingkang netepaken bilih satunggal tiyang punika boten salah, dumugi kabuktèkaken salah. Ngantos sapunika, undhang-undhang punika taksih dipunginakaken déning golongan élit ing sajroning pamaréntahan kanggé nyingkiri proses hukum ingkang samesthinipun, karhasian pribadi, lan pangadilan ingkang adil.

Kita bakal nerusake panaliten iki ing artikel sabanjure.

“Kados pundi kawontenan kita wonten ing wekdal ingkang nggegirisi lan khidmat menika? Adhuh, saèstu pinten agenging kaangkuhan ingkang nguwaosi pasamuwan, pinten kathahing lamis, pinten kathahing panyamaran, pinten tresnaning dandanan, gegojegan, lan panglipur, tuwin pinten kuwating pepénginan badhé dados ingkang pinunjul! Sedaya dosa punika sampun ndamel pepetenging budi, satemah prakawis-prakawis langgeng boten saged kauningani. Punapa kita boten kedah nyelidiki Kitab Suci, supados kita saged mangertos wonten pundi papan kita wonten ing sajarahing jagad punika? Punapa kita boten kedah dados wicaksana gegayutan kaliyan pakaryan ingkang saweg katindakaken tumrap kita wonten ing wekdal menika, saha kalenggahan ingkang kedah kita enggèni minangka tiyang dosa nalika pakaryan panebusan punika saweg lumampah? Manawi kita taksih gadhah raos preduli dhateng kaslametaning nyawa kita, kita kedah nglampahi owah-owahan ingkang temtu lan nyata. Kita kedah ngupados Gusti kanthi pamratobat ingkang satuhu; kita kedah, kanthi remuking manah ingkang lebet, ngakeni dosa-dosa kita, supados dosa-dosa punika kabusak.”

“Kita aja nganti tetep manggon ana ing lemah kang kena panggawé gaib. Kita lagi enggal nyedhaki pungkasaning mangsa pacoban kita. Saben jiwa hendakna nyuwun pitakon, Kepriyé kaananku ana ing ngarsané Gusti Allah? Kita ora mangerti sepira enggale asmane kita bisa kajupuk ing lambené Kristus, lan prakara kita diputus kanthi pungkasan. Ah, dhuh, kepriyé ta putusan-putusan iku bakal dadi? Apa kita bakal kaétung bebarengan karo wong-wong mursid, apa kita bakal kabiji ana ing antarane wong-wong duraka?”

“Pasamuwan kudu tangi, lan mratobata saka panyimpangane ana ing ngarsaning Allah. Para juru jaga kudu tangi, lan ngunekake kalasangka kanthi swara kang cetha. Iki pepéling kang temtu kang kudu kita wartakake. Allah maringi dhawuh marang para abdiné, ‘Pangandikakna kanthi sora, aja nyegah; unjukna swaramu kaya kalasangka, lan tuduhna marang umat-Ku panerakane, lan marang brayat Yakub dosa-dosané.’ Kawigatène umat kudu digayuh; manawa iki ora bisa katindakake, sakehing pambudidaya bakal tanpa guna; sanadyan ana malaékat saka swarga mudhun lan guneman marang wong-wong mau, tembung-tembungé ora bakal nggawa paédah luwih akèh tinimbang manawa dhèwèké guneman marang kuping pati kang adhem. Pasamuwan kudu gumugah awake marang tumindak. Rohé Allah ora bakal bisa rawuh kajaba pasamuwan nyawisake dalané. Kudu ana panlitening ati kang temen. Kudu ana pandonga bebarengan kang tekun lan ora kendhat, sarta lumantar pracaya nuntut janji-janji Allah. Kudu ana, dudu ngagem badan nganggo bagor kaya ing jaman kuna, nanging andhap-asor jiwa kang jero. Kita ora duwe alesan sing kapisan waé kanggo gumunggung marang awake dhewe utawa ngluhur-luhurake awake dhewe. Kita kudu ngasorake awake ana ing sangisoring astaning Allah kang kuwasa. Panjenengané bakal ngatingal kanggo nglipur lan mberkahi para wong kang temen-temen ngupaya Panjenengané.”

“Pegawéan iku ana ing ngarepé kita; apa kita bakal melu nindakaké? Kita kudu nyambut gawé kanthi cepet, kita kudu maju terus kanthi mantep. Kita kudu lagi nyawisaké awak tumrap dina gedhé kagungané Gusti. Kita ora nduwé wektu kanggo kelangan, ora ana wektu kanggo melu ing ancas-ancas pamrih dhéwé. Donya kudu diwènèhi pepènget. Apa sing kita tindakaké minangka pribadi-pribadi kanggo nggawa pepadhang ana ing ngarepé wong liya? Gusti Allah wis masrahaké marang saben wong pegawéané dhéwé; saben wong nduwé pérangan sing kudu ditindakaké, lan kita ora bisa nglirwakaké pegawéan iki kajaba kanthi mbebayani nyawa kita dhéwé.

“Hé para sadulurku, apa kowé bakal nggawé Sang Roh Suci susah lan njalari Panjenengané lunga? Apa kowé bakal nutup lawang tumrap Juru Wilujeng kang rahayu, merga kowé durung siyap marang rawuhé? Apa kowé bakal ninggalaké jiwa-jiwa supaya nemu karusakan tanpa kawruh bab kayektèn, merga kowé banget tresna marang kepénakanmu nganti ora gelem nanggung beban kang wis ditanggung déning Gusti Yésus kanggo kowé? Ayo padha tangi saka turu. ‘Padha elinga lan waspada; merga mungsuhmu, yaiku Iblis, kaya singa nggero, lumaku mubeng-mubeng nggoleki wong sing bisa ditelani.’” Review and Herald, 22 Maret 1887.